

2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērojot LESD 107. panta 1. punktu un/vai pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā vai vērtējumā, izvēloties kļūdainu pieeju CFC sistēmas analīzei. Apstrīdētā lēmuma (124.) līdz (126.) apsvērumā Komisija esot kļūdaini uzskatījusi, ka AK 2010. gada Likuma par nodokļiem (starptautiskie un citi noteikumi) [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act] likuma 9.A sadaļas 9. nodaļas normas ir atkāpe no tā 5. nodaļā noteiktā vispārējā nodokļu samaksas pienākuma.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērojot LESD 107. panta 1. punktu, apstrīdētā lēmuma (127.) līdz (151.) apsvērumā konstatējot, ka selektivitātes kritērijs bija izpildīts ar to, ka pret uzņēmumiem faktiski un juridiski salīdzināmās situācijās bija atšķirīga attieksme.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka atbrīvojums 75 % apmērā saskaņā ar AK 2010. gada Likuma par nodokļiem (starptautiskie un citi noteikumi) 371ID pantu ir attaisnojams ar nodokļu sistēmas raksturu un vispārējo struktūru.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka nodokļa maksāšanas pienākuma noteikšana tiem CFC, kuri atbilst 9. nodaļā ietvertajiem izņēmumiem, kā kategorijai, pārkāptu prasītāju brīvību veikt uzņēmējdarbību pretēji LESD 49. pantam.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauta acīmredzama kļūda novērtējumā vai vērtējumā attiecībā uz atbrīvojumu 75 % apmērā un fiksētās proporcijas jautājumu.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisijas lēmums neatbilstot ES tiesību vispārējam nediskriminācijas jeb vienlīdzības principam.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi arī kļūdu tiesību piemērošanā, pēc analogijas piemērojot vai nepamatoti izmantojot Padomes Direktīvas (ES) 2016/1164 ⁽¹⁾, kas nebija piemērojama *ratione temporis*, normas.
9. Ar desmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērojot LESD 107. panta 1. punktu, apstrīdētā lēmuma (176.) apsvērumā konstatējot, ka pastāv patiesā labuma guvēju kategorija (tostarp prasītāji) un ka tie (prasītāji) esot saņēmuši atbalstu, kurš esot jāatgūst atbilstoši apstrīdētā lēmuma 2. panta 1. punktam.

⁽¹⁾ Padomes Direktīva (ES) 2016/1164 (2016. gada 12. jūlijs), ar ko paredz noteikumus tādas nodokļu apiešanas prakses novēršanai, kas tieši iespaido iekšējā tirgus darbību (OV 2016, L 193, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 17. oktobrī – Bujar/Komisija

(Lieta T-708/19)

(2020/C 10/48)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Marcin Bujar (Woluwe-Saint-Pierre, Beļģija) (pārstāvis: R. Wardyn, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas 2018. gada 20. decembra lēmumu; un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Lai pamatotu savu prasību, prasītājs izvirza divus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpts Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punkts un VĪN 7. panta 1. punkts:
 - nododamos pensijas tiesību gadus esot jāaprēķina, pamatojoties uz faktiski pārskaitīto summu, no tās atskaitot kapitāla vērtības maiņu laikā no dienas, kad iesniegts pieteikums par nodošanu, līdz faktiskajai nodošanas dienai;
 - PMO esot pieļāvis kļūdu, nododamās pensijas tiesības aprēķinot uz valsts administrācijas pagaidu lēmumā norādītās summas pamata, lai gan faktiski pārskaitītā summa izrietēja no kapitāla vērtības maiņas laikā no dienas, kad iesniegts pieteikums par tiesību nodošanu, līdz faktiskajai nodošanas dienai, un valsts iestādes veikta pensijas tiesību pārrēķina; kapitāla vērtības maiņa par laika posmu pirms pieteikuma par nodošanu.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Savienība esot nepamatoti iedzīvojusies:
 - pārnesamo gadu aprēķins, pamatojoties uz pagaidu summu, kas tika pārrēķināta un atbilda ne tikai kapitāla vērtības maiņai laikā starp pieteikuma par nodošanu iesniegšanu un faktisko nodošanas datumu, esot izraisījis Savienības nepamatotu iedzīvošanos.

Prasība, kas celta 2019. gada 17. oktobrī – Sthree un Sthree Overseas Holdings/Komisija

(Lieta T-710/19)

(2020/C 10/49)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Sthree plc* (Londona, Apvienotā Karaliste) un *Sthree Overseas Holdings Ltd* (Londona) (pārstāvji: *J. Lesar, Solicitor*, un *K. Beal, QC*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt atbildētājas Lēmumu C(2019) 2526 *final* (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko Apvienotā Karaliste īstenojusi attiecībā uz kontrolētu ārvalstu uzņēmumu grupu finansēšanas atbrīvojumu, ciktāl tas attiecas uz prasītājiem vai uz kādu no tiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt prasītāju tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza astoņus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot nepareizi piemērojusi LESD 107. panta 1. punktu un/vai pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā vai vērtējumā, izvēloties atsaucēs sistēmu nodokļu režīma analīzei. Komisijai esot bijis jāizskata atsaucēs sistēma kā AK sabiedrību ienākuma nodokļa sistēma, nevis kā tikai kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (*controlled foreign companies*, turpmāk tekstā – “CFC”) sistēma.